

Libris .RO

Respect pentru oameni și cărți

DANIELLE STEEL

Jocuri de putere

Traducere din limba engleză
IRINA BANDRABUR / GRAAL SOFT

Capitolul 1

Fiona Carson ieși din biroul său cu suficient timp înainte ca să ajungă în sala de consiliu pentru o ședință importantă. Purta un costum elegant, părul blond strâns la spate și nu era machiată aproape deloc. Era directorul executiv al uneia dintre cele mai mari și mai de succes corporații din țară. Detesta lipsa de punctualitate și nu întârzia aproape niciodată. Pentru cei care nu o cunoșteau și pentru mulți dintre cei care o știau, părea să dețină controlul absolut și îți puteai închipui lesne că făcea față oricărei situații. Indiferent de problemele personale pe care le-ar fi avut, era de neconceput să le permită să stea în calea muncii ei. O femeie ca Fiona nu ar îngădui niciodată să se întâmple asta.

Se apropia de sala de consiliu, când îi sună telefonul Blackberry. Era pe punctul de a lăsa să intre căsuța vocală, apoi se hotărî să verifice cine o căuta, doar ca să se asigure. Scoase telefonul din buzunar. Era Alyssa, fiica ei, studentă actualmente în primul an la Stanford. Ezită, apoi decise să răspundă. Avea timp. Ședința de consiliu urma să înceapă peste câteva minute, și, ca părinte singur, era mereu neliniștită dacă nu le răspundea la telefon copiilor săi. Dacă era una dintre acele dăți când se întâmplase ceva rău? Alyssa fusese mereu un copil cu minte, iar, ca adult, ducea o viață responsabilă, cu toate astea... dacă avusese vreun accident... sau era bolnavă... poate era undeva, la un spital de urgență, ori avea o criză la școală, sau câinele ei fusese călcat de o mașină (ceea ce o dată se și întâmplase, iar Alyssa fusese tristă luni de zile). Fiona nu putea să lase niciodată telefonul să sune,

ignorându-l, dacă era vorba de vreunul dintre copiii ei. Întotdeauna simțise că un aspect al statutului de părinte este să fii disponibil tot timpul. La fel simțea și cu privire la funcția ei de director executiv. Dacă era vreo urgență, se aștepta ca cineva să o sune, la orice oră, oriunde s-ar fi aflat. Fiona era la dispoziția corporației și a copiilor ei. Răspunse la al doilea apel.

– Mamă?

Alyssa i se adresa pe tonul pe care îl folosea pentru evenimente importante.

O notă excepțională sau una foarte proastă, ceva foarte grav la doctor, ca de exemplu un test pozitiv pentru mononucleoză. Fiona își dădu seama că orice ar fi fost era important, așa că se bucura că răspunsese la telefon. Spera să nu fie nimic serios și avea o voce îngrijorată.

– Da. Ce este? spuse ea cu o voce joasă, pentru ca nimeni să nu îi asculte conversația personală în timp ce mergea pe hol. Ești bine?

– Da, desigur. Alyssa părea enervată. De ce spui asta?

Niciodată nu înțelegea cum e să fii mamă, genul de lucruri care o îngrijorau sau pe care și le imagina; nu-i trecea prin cap cât de multe lucruri puteau să meargă prost, unele chiar rele. Era datorită Fionei să fie conștientă de toate acele lucruri și să fie gata să acționeze la nevoie, precum Crucea Roșie sau pompierii. A fi mamă e ca și cum ai lucra la secția de urgență, cu un angajament pe viață.

– Unde ești? De ce vorbești așa?

Alyssa de-abia o auzea. Nu-i plăcea când mama ei șoptea în telefon.

– Sunt în drum spre o ședință de consiliu, răspunse Fiona, încă vorbind în șoaptă. De ce ai nevoie?

– Nu am „nevoie” de nimic. Voiam doar să te întreb ceva.

Alyssa părea ușor ofensată de felul în care se exprimase mama ei. Începură cu stângul, iar Fiona se întreba de ce fiica ei nu îi trimisese pur și simplu un mesaj, așa cum făcea adesea. Doar știa cât de ocupată era mama ei toată ziua. Dar Fiona le dăduse mereu de înțeles copiilor ei că ei erau o prioritate importantă pentru ea, așa că aceștia nu se sfiau să ia legătura cu ea, chiar și în timpul programului. Așadar, Fiona presupuse că Alyssa avea să îi spună ceva important. Știa regulile. „Atunci când sunt la serviciu, nu sunați decât dacă chiar aveți nevoie”. Când erau mai mici, mai existaseră și excepții de la această regulă, și o sunau să îi spună

că s-au lovit sau că le era dor foarte tare de ea. Nu îi dojenise niciodată din această cauză, nici pe Alyssa, nici pe fiul ei, Mark.

– Atunci, întreabă-mă, spuse Fiona, încercând să pară răbdătoare. În două secunde trebuie să intru în ședință. Aproape am ajuns.

– Am nevoie de o favoare.

Ar fi bine să fie una importantă, se gândi Fiona, dat fiind momentul și tonul vocii ei.

– Ce favoare?

– Pot să împrumut fusta ta Givenchy cu crăpătură într-o parte? Am o întâlnire importantă sâmbătă-seară.

Vorbea ca și cum era vorba de vreo situație critică, iar pentru ea așa și era.

– M-ai sunat pentru asta? Nu putea să aștepte până diseară? Acum era enervată. Nici nu am purtat-o încă.

Rar apuca să poarte prima ceva. Alyssa fie îi împrumuta hainele, fie acestea dispăreau pentru totdeauna, devenind doar o amintire vagă din garderoba ei. Se întâmpla tot mai des. Purtau aceeași mărime, iar Alysei începeau să-i placă hainele mai elegante.

– N-am de gând s-o port la vreun maraton, ți-o dau înapoi duminică.

În ce an? Alyssa avea o noțiune cam vagă a timpului când era vorba să returneze ceva.

Fiona ar fi vrut să discute mai multe cu ea pe acest subiect, dar nu avea timp.

– Bine, fie. Vorbim despre asta diseară, când ajung acasă.

– Trebuie să știu, altfel, trebuie să mă duc la cumpărături. Nu am ce să port.

Era o discuție prea lungă pentru a o începe în acel moment.

– Bine. Ia-o. Vorbim diseară.

– Nu, mamă, așteaptă... Trebuie să vorbesc cu tine despre lucrarea mea la economie. E pentru luni, iar profesorului nu i-a plăcut subiectul meu, și voiam să...

– Alyssa, nu pot vorbi despre asta acum. Mai târziu. Sunt ocupată. Nu e un subiect pe care să-l discutăm în două secunde.

Mama sa începea să dea semne de exasperare, iar Alyssa păru imediat lezată.

– Bine. Înțeleg. Dar mereu te plângi că nu discut lucrările mele cu tine, iar profesorul a spus...

– Nu în mijlocul programului meu de serviciu, înainte de o ședință de consiliu. Mă bucur foarte mult că vrei să discuți asta cu mine. Dar nu pot să fac asta acum.

Se afla în fața sălii de consiliu și trebuia să încheie convorbirea.

– Atunci, când poți?

Alyssa părea ușor țăfnoasă, ca și cum ar fi sugerat că mama ei nu avea niciodată timp, ceea ce nu era corect, de vreme ce Fiona se străduia să fie mereu la dispoziția lor, iar Alyssa știa asta.

– Diseară. Vorbim diseară. Te sun eu.

– Nu pot. Mă duc la un film cu cei de la clasa de franceză, iar înainte luăm cina la un restaurant franțuzesc. Face parte din curs.

– Sună-mă după aceea, spuse Fiona, disperată să închidă telefonul.

– Trec sâmbătă să iau fusta. Mulțumesc, mamă.

– Oricând, spuse Fiona cu un zâmbet obosit.

Întotdeauna îi făceau asta, mai ales Alyssa. De parcă trebuia să dovească într-o câțiva că mama ei îi acorda atenție. Fiona făcea mereu asta. Alyssa nu avea nevoie să o testeze, dar uneori, o făcea totuși. Tocmai o făcuse. Da, îți acord atenție, se gândi Fiona și speră că Alyssa să nu sune din nou ca să îi ceară și puloverul negru care se potrivea cu fusta.

– Te iubesc! Distracție plăcută diseară!

– Da, și eu. Distracție plăcută la ședința te consiliu! Îmi pare rău că te-am deranjat, mamă, spuse Alyssa și închise.

Fiona setă apoi telefonul pe vibrații și apoi îl puse înapoi în buzunarul de la sacou. Acum avea treabă. Fără alte apeluri în legătură cu diverse nimicuri precum împrumutarea hainelor. Dar asta era o zi obișnuită, autentică, din viața unei directoare contemporane și a unei mame singure.

Afișă pe chip o expresie sobră și intră în sala de consiliu al companiei NTA, National Technology Advancement, și zâmbi spre membrii consiliului de administrație deja adunați în jurul mesei lungi, ovale, așteptându-i pe ceilalți să sosească. În consiliu erau zece membri, opt bărbați și două femei, majoritatea dintre ei directori ai altor companii, multe dintre ele, mai mici, iar altele, de aceleași dimensiuni. Jumătate dintre ei erau deja prezenți și îi așteptau pe Fiona, care era președintele

consiliului, și pe alți patru membri pentru ca ședința să poată începe. La patruzeci și nouă de ani, Fiona era deja de șase ani directorul executiv al companiei National Technology Advancement și făcuse o treabă remarcabilă.

Predecesorul său ocupase prea multă vreme funcția pe care o deținea ea în prezent și se agățase de poziții învechite, cu risc minim, ceea ce cauzase o scădere a acțiunilor în ultimii ani. Fiona fusese aleasă cu atenție de un comitet de recrutare și fusese ademenită de pe un post important.

Preluase funcția în maniera ei discretă, calculată, fusese incisivă în aprecieri, curajoasă și îndrăzneată în planurile sale. Nu își asuma riscuri exagerate și gândea temeinic tot ce făcea, iar obiectivele ei pe termen scurt și lung pentru companie fuseseră geniale și potrivite. În doar câteva luni, acțiunile lor crescuseră și continuau să crească, în ciuda mediului economic dur. Atât cei din conducere, cât și acționarii o îndrăgeau și era respectată de colegi și angajați. Profiturile lor continuau să crească. Era nemiloasă atunci când se impunea acest lucru, dar tot ceea ce făcea era cu meticulozitate cercetat și executat cu atenție, având în minte obiectivul final. Fiona Carson era un angajat de primă mână și așa fusese întreaga ei carieră. Era o femeie inteligentă, cu o minte scilpitoare pentru afaceri. Era una dintre cele mai de succes femei din țară, la cârma uneia dintre cele mai mari corporații din mediul de afaceri american, purtând răspunderea pentru o sută de mii de angajați.

Discuta cu voce scăzută cu membrii consiliului în timp ce aceștia se adunau. Mai erau zece minute până când trebuia să înceapă ședința. De obicei, ea ajungea cu câteva minute mai devreme, ca să poată sta de vorbă cu ceilalți. Președintele consiliului, Harding Williams, sosea întotdeauna exact înainte de începerea ședinței. Avea o distinsă carieră în afaceri, deși nu la fel de ilustră ca a Fionei. În cea mai mare parte a carierei lui se aflase în fruntea unei mari corporații, chiar dacă nu la fel de mare precum NTA, pe care o condusesese într-o manieră dictatorială, acceptată pe vremuri, la începutul carierei sale.

Acum, lucrurile erau diferite, iar Fiona încerca să îi explice acest lucru atunci când el lua vreo decizie deplasată, la baza căreia rezidau propriile opinii și toane. Fiona respecta cu strictețe regulile conducerii

corporatiste, limitele corporațiilor, iar oamenii aflați la conducerea acestora trebuiau să țină cont de ele. Ea se aștepta ca și consiliul să facă întocmai. Acest lucru ducea la dispute între Harding și Fiona aproape la fiecare întrunire a consiliului. Fiona spunea cu mărinimie că ei erau ca doi părinți interesați profund de bunăstarea copilului și că punctele lor de vedere extrem de divergente erau în beneficiul NTA, atunci când ei ajungeau pe o poziție de compromis. Dar drumul parcurs până acolo îi dădea mari dureri de cap Fionei și scotea la lumină tot ce aveau ei mai rău. Ea îl respecta pe Harding Williams, ca președinte al consiliului, și vasta lui experiență, dar era evident pentru toată lumea că îl detesta ca om, iar el îi purta Fionei o ură și mai mare. El nu ținea asta secret, făcând adesea comentarii răutăcioase, nepotrivite la adresa ei sau dându-și ochii peste cap la sugestiile ei, în timp ce ea era de fiecare dată diplomată, respectuoasă și discretă, indiferent cât o costa să procedeze astfel. El îi rănea sentimentele cu vorbele sale tăioase, pe care le rostea atât în față, cât și pe la spatele ei, dar ea nu lăsa niciodată să se vadă asta. Ea nu îi dădea niciodată satisfacție, permițându-i să vadă cât de mult o supăra. Era o profesionistă până în măduva oaselor. Secretara ei îi lăsa Fionei mereu pe birou două pastile de Advil și un pahar cu apă, pentru a-i fi la îndemână după fiecare ședință de consiliu, iar în acea zi totul avea să fie la fel. Fiona convocase ședința de urgență, pentru a încerca să rezolve o problemă împreună cu consiliul.

Harding credea că ședința era ridicolă și se plânsese că trebuia să participe. Fusese pensionat din postul lui de cinci ani, dar încă era un președinte puternic și membru în alte câteva consilii. Până la finalul anului, când urma să împlinească șaptezeci de ani, avea să fie obligat să se retragă din funcția de președinte al NTA; asta, dacă nu se vota anulara regulii referitoare la vârsta maximă de retragere a unui membru al consiliului, dar până în prezent nimeni nu făcuse asta. Ea de-abia aștepta plecarea lui la finalul anului, peste șapte luni. Până atunci însă, trebuia să facă afaceri cu el într-un mod constructiv. Era un efort pe care Fiona îl făcea mereu de șase ani încoace, de când venise la NTA în funcția de director executiv.

De șase ani, de când preluase funcția, știa că Harding Williams spunea despre ea că este o femeie de moravuri ușoare și o cățea. El fusese în consiliul NTA cu mult timp înainte de venirea ei acolo, iar

drumurile lor se intersectaseră înainte, în tinerețea ei, la Harvard Business School, unde el predase un curs în primul ei an de studii. Atunci își formase o părere despre ea, pe care nu și-o mai schimbase niciodată.

Fiona ar fi putut fi o femeie frumoasă, cu foarte puțin efort, pe care ea alegea să nu îl facă. Nu își petrecea timpul făcându-și griji să fie atrăgătoare pentru bărbații pe care îi întâlnea în profesia ei. Singurul ei obiectiv era călăuzirea companiei și a celor o sută de mii de angajați pe culmi și mai înalte. Adoptase de mult timp stilul femeilor din lumea corporatistă. Era înaltă și slabă, cu o înfățișare plăcută, își purta părul lung, blond strâns într-un coc aranjat și avea niște ochi mari, verzi. Nu purta bijuterii sau zorzoane. Avea veșnic o manichiură impecabilă, cu unghiile date cu lac incolor. Era întruchiparea unei femei de afaceri puternice, de succes. Era mână de fier în mânușă de catifea. O femeie autoritară, care nu abuza de puterea ei, dornică însă a lua toate deciziile dure care făceau parte din profesia ei, și accepta criticile și problemele care rezultau din asta. Nimeni nu putea întrevădea vreodată îngrijorările ei în legătură cu propriile decizii, teama ei că lucrurile ar putea merge prost, regretele ei atunci când trebuiau să închidă o fabrică și să desființeze sute de locuri de muncă. În multe nopți stătea trează, gândindu-se la asta. Dar la serviciu părea întotdeauna calmă, rece, neînfrică, inteligentă, plină de compasiune și politicoasă. Nu afișa niciodată la locul de muncă latura ei sensibilă, dacă exista vreuna. Nu își permitea să o exprime aici. Ar fi fost prea periculos să facă asta în poziția ei. Trebuia să fie un lider neînfricat și era mereu conștientă de asta.

Fiona așteptă până când se așezară toți membrii consiliului, iar Harding Williams declară deschisă ședința, apoi se întoarse spre ea cu o privire sarcastică, pe care ea o ignoră.

– Fiona, tu ai vrut această ședință. Spune-ne ce dorești, și sper că a meritat ca toată lumea să renunțe la ce avea de făcut ca să ajungă la o ședință neplanificată. Nu înțeleg de ce nu ai putut să ne trimiți tuturor o circulară. Eu am lucruri mai bune de făcut decât să vin aici de fiecare dată când ai o idee nouă și sunt sigur că și colegii mei, membri în consiliu, sunt de aceeași părere.